

Вона — Естер, воєнна кореспондентка, щойно повернулася з Іраку, бо вторгнення туди може відбутися в будь-яку мить; тридцять років, одружена, бездітна. Він — невпізнаний чоловік віком двадцять три — двадцять п'ять років, смуглявий, із монголоїдними рисами обличчя. Воєнне цих двох бачили в кав'ярні на вулиці Фобур Сент-Оноре.

Поліція була поінформована, що вони зустрічалися рідше, хоч ніхто не знав, скільки разів. Естер завжди казала, що той чоловік — він ховав своє справжнє «я» під ім'ям Михаїл, — був надзвичайно важливим для неї, хоч ніколи не пояснювала, чи він був важливий для її журналістської кар'єри, чи для неї як для жінки.

Поліція ініціювала формальне розслідування. Було розглянуто можливості викрадення, шантажу, викрадення з метою вбивства, чому аж ніяк не варто було дивуватися, адже робота примушувала її перебувати в постійному й майже неприхованому контакті з людьми, пов'язаними з терористичними угрупованнями, від яких вона добувала інформацію. Було встановлено, що протягом кількох останніх тижнів перед зникненням вона регулярно знімала гроші зі своїх банківських рахунків; ті, хто здійснював розслідування вважали, що гроші їй, либонь, були потрібні на оплату інформації. Вона не взяла з собою ніякого одягу, проте, на загальний подив, її паспорт не змогли знайти.

Він, особа нікому не відома, дуже молодий, ніде не зареєстрований у поліції, не залишив по собі жодного сліду, щоб з'ясувати, хто він такий.

Вона — Естер, лауреатка двох премій із журналістики, віком тридцять років, одружена.

Моя дружина.

Я відразу потрапив під підозру й був заарештований, позаяк відмовився назвати місце свого перебування в день її зникнення. Але щойно тюремник відімкнув двері моєї камери й оголосив, що я — людина вільна.

Чому я так швидко опинився на волі? Бо сьогодні всі знають усе про всіх, досить тільки зажадати якусь інформацію, й ось вона тут: де ми використали свою кредитну картку, в яких місцях побували, з ким спали. У моєму випадку все було дуже просто: одна жінка, також журналістка, подруга моєї дружини, розлучена — вона не мала комплексів і могла признатися, що спала зі мною, — прийшла в поліцію й посвідчила на мою користь, коли довідалася, що мене заарештували. Вона надала конкретні докази на підтвердження того, що я був із нею в той день і в ту ніч, коли зникла Естер.

Мене запросили до головного інспектора, він повернув мої речі, попросив пробачення, сказав, що мене звільняють із-під арешту в цілковитій відповідності з вимогами закону, і я не маю жодних підстав звинувачувати або позивати до держави. Я сказав, що не маю найменшого наміру це робити, бо знаю, що кожна людина завжди перебуває під підозрою і за нею стежать протягом двадцяти чотирьох годин на добу, навіть якщо вона не вчинила ніякого злочину.

— Ви — вільні, — сказав комісар, повторивши слова тюремника.

Я запитую, а чи з моєю дружиною справді чогось не сталося? Вона признавалася мені, що через густу мережу контактів у підпільному світі тероризму не раз відчувала пильне стеження за собою.

Інспектор мовчить. Я наполягаю, але він мені нічого не відповідає.

Я запитую, чи дружина може подорожувати зі своїм паспортом, і він відповідає ствердно, позаяк вона не скоїла ніякого злочину, то ніхто не може перешкодити їй вільно виїздити з країни чи вільно в'їздити на її територію.

— У такому разі її, можливо, уже нема у Франції?

— Ви вважаєте, вона вас покинула через ту жінку, з якою ви спите?

Я відповідаю, що це його не стосується. Інспектор мовчить секунду, серйозніше й каже, що вони не могли не заарештувати мене — такий порядок, — але він дуже співчуває, що в мене зникла дружина. Він теж одружений, і, хоч мої книжки йому не подобаються (то він навіть знає, хто я такий! він не такий неук, яким здається!), він може поставити себе в мою ситуацію, він знає: пережити те, що переживаю я, нелегко.

Я запитую, що я повинен робити, коли звідси піду. Він дає мені свою візитівку, просить негайно повідомити, якщо я матиму якісь новини: щось подібне я бачив не в одному фільмі, воно мене не переконує, інспектори завжди знають більше, ніж розповідають.

Він запитує, чи доводилося мені зустрічатися з тим чоловіком, із яким востаннє бачили Естер. Відповідаю, що чув його ім'я чи то кличку, проте особисто з ним не знайомий.

Він запитує, чи мали ми проблеми в подружньому житті. Відповідаю, що жили ми разом понад десять років і мали ті самі проблеми, що їх мають усі, — ні більше, ні менше.

Він делікатно запитує, чи розмовляли ми останнім часом про розлучення або чи моя дружина не думала про те, щоб розлучитися зі мною. Я відповідаю йому, що такої гіпотези ми ніколи не обговорювали, хоч — повторюю, як і в кожному шлюбі, — окремі суперечки іноді виникали.

— Іноді чи досить-таки часто?

— Іноді, — наполягаю я.

Він запитує ще делікатніше, чи вона підозрювала про мої стосунки з її подругою. Відповідаю, що ми спали тоді вперше — і востаннє. То не був роман у правдивому значенні цього слова, просто ми обоє дуже нудилися, не мали чого робити після обіду, а сексуальні розваги завжди пробуджують нас до життя, тому зрештою ми й закінчили свій день у ліжку.

— Ви лягли з нею до ліжка тільки тому, що дуже нудилися в той день?

Я мало не сказав йому, що такі запитання не мають стосунку до розслідування справи, але я мушу зберегти з ним добрі взаємини, вони можуть згодитися мені в майбутньому, зрештою, існує така невидима установа, яку можна назвати Банком Послуг, і вона завжди була для мене надзвичайно корисною.

— Іноді таке буває з кожним. Немає ніяких цікавих справ, жінка прагне емоцій, я шукаю пригод — і ось ми вже удвох у ліжку. Наступного дня ми обоє вдаємо, ніби нічого не сталося, і життя триває.